

Mântuirea și timpul sfârșitului

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Și _____ stă nu în faptul că noi am _____ pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca _____ de ispășire pentru _____ noastre.” (1 Ioan 4:10)

O diferență majoră interesantă între creștinism și celelalte religii este faptul că, în acestea din urmă, accentul cade preponderent pe învățăturile fondatorilor lor și nu pe faptele făcute de aceștia pentru ele. Și aceasta deoarece faptele de acest tip, chiar dacă au existat, nu au rol mântuitor. Fondatorii n-au putut decât să-i învețe pe adepții lor o cale prin care se puteau „mântui” singuri.

Însă creștinii nu subliniază doar ce i-a învățat Isus, ci și ce a făcut El, fiindcă ce a făcut El constituie singura cale prin care suntem mântuiți. Întruparea Sa ca om (Romani 8:3), moartea Sa pe cruce (Romani 5:8), învierea Sa (1 Petru 1:3) și lucrarea Sa din cer (Evrei 7:25) – doar acestea ne mântuiesc. Eforturile noastre nu au niciun merit. „Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi l-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu ca fiind o contribuție la mântuirea omului sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca trădare.” (Ellen G. White, *Credința și faptele*, ed. 2005, p. 18)

Adevărul acesta are o însemnătate extraordinară pentru noi, cei care trăim în zilele din urmă și care suntem înconjurați de atâtea amăgiri!

Cu puțin înainte de răstignire, Isus le-a spus ucenicilor că oame-nii pot veni la Tatăl doar prin El.

1. Care a fost cererea lui Filip și ce i-a răspuns Domnul? Ce învățăm de aici despre Tatăl? Ce concepții greșite despre Dumnezeu ar trebui să fie clarificate de răspunsul Său?

Ioan 14:8,9 _____

Unii spun că Dumnezeu este prezentat în Vechiul Testament ca fiind drept, iar în Noul Testament ca fiind plin de îndurare, bunătate și iertare. Distincția aceasta nu este însă validă. Dumnezeu este unul și același și are același caracter atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

Unul dintre motivele venirii lui Hristos în lumea noastră a fost tocmai acela de a ne arăta adevărul despre Dumnezeu Tatăl. De-a lungul secolelor, ideile greșite despre El și despre caracterul Său s-au răspândit deopotrivă în lumea păgână și în poporul ales de El. „Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi îndepărtate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată.” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 12)

Dumnezeu nu Se schimbă. Dacă am cunoaște împrejurările exacte în care s-au petrecut evenimentele din Vechiul Testament, am înțelege că Dumnezeu este la fel de milos în Vechiul ca și în Noul Testament. Scriptura declară: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8) și nu Se schimbă. „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8).

Și să nu uităm că Dumnezeul Vechiului Testament S-a dat ca jertfă pe cruce.

El este milostiv, plin de îndurare și îndelung răbdător (Psalmii 145:8). El este bun (Psalmii 143:8) și-i iubește pe urmașii Lui (Psalmii 147:11). Planul Său este să le dea un viitor și o nădejde (Ieremia 29:11). În iubirea Sa, nu-i va muștra mereu, ci Se va bucura de ei cu mare bucurie (Țefania 3:17). Dumnezeu Tatăl are toate aceste calități și chiar mai multe decât putem exprima noi!

Ce importanță are, pentru cei cărora le este frică uneori de Dumnezeu, faptul că Isus Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl?

Luni, 23 aprilie

Dragostea lui Hristos

Păcatul a creat o prăpastie uriașă între omenire și Dumnezeu. Dacă nu se găsea cineva care să o acopere, omenirea era sortită pieirii. Iar rezolvarea problemei păcatului și repunerea omenirii căzute în legătură cu Dumnezeu cel drept și sfânt păreau extrem de dificile. Cineva etern și divin ca Dumnezeu Însuși trebuia să devină om și, în natura umană, să Se ofere ca jertfă pentru păcatele noastre.

2. Ce ne spun textele din Ioan 1:1-3,14 și Filipeni 2:5-8 despre Isus?

Hristos era etern și nu depindea de nimeni și de nimic ca să existe. El era Dumnezeu – nu părea doar a fi Dumnezeu. Natura Lui era de esență divină și eternă. Isus Și-a păstrat divinitatea, dar S-a făcut ființă umană ca să păzească Legea în corp omenesc și să moară ca Înlocuitor pentru toți călcătorii Legii, adică pentru fiecare dintre noi (Romani 3:23).

Hristos S-a făcut om și nu a avut niciun privilegiu în plus față de ceilalți oameni. El a păzit Legea lui Dumnezeu, dar nu pentru că El

era și Dumnezeu, și om, ci prin dependența Sa totală de puterea Tatălui, putere care stă și la dispoziția noastră.

El a fost Dumnezeu deplin și om deplin. Aceasta înseamnă că Acela care „ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3) a fost și „pruncul culcat în iesle” (Luca 2:16). Înseamnă că Acela care „este mai înainte de toate lucrurile” și prin care „se țin toate lucrurile” (Coloseni 1:17) a fost și copilul care „creștea în înțelepciune, în statură” (Luca 2:52). Înseamnă că Acela despre care se spune că „nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3) a fost și Cel omorât prin atârănarea pe lemn (Faptele 5:30).

Dacă toate acestea ne vorbesc despre dragostea Lui pentru noi și dacă dragostea Lui este o manifestare a iubirii Tatălui, atunci avem nenumărate motive să fim bucuroși și recunoscători!

Citește Romani 8:38,39. Ce argumente ne oferă textele studiate astăzi ca să credem declarația lui Pavel de aici?

Marți, 24 aprilie

Dragostea Duhului

Scriptura arată că Duhul Sfânt este o persoană. Creștinii sunt botezați și în Numele Său (Matei 28:19). Duhul îl proslăvește pe Hristos (Ioan 16:14). Duhul îi convinge pe oameni de păcat (Ioan 16:8). El Se poate întrista (Efeseni 4:30). El este Mângâietorul (Ioan 14:16) sau, potrivit altor versiuni, Ajutorul, Sfătuitorul. El ne învață (Luca 12:12), mijlocește pentru noi (Romani 8:26) și ne sfințește (1 Petru 1:2). Duhul îi călăuzește pe oameni în tot adevărul (Ioan 16:13).

Într-un cuvânt, Duhul Sfânt este Dumnezeu în aceeași măsură ca Tatăl și Fiul. Ei sunt împreună un singur Dumnezeu.

3. Tot ce face Duhul este o manifestare a iubirii divine. Ce face El, printre altele?

Luca 12:12 _____

Ioan 16:8-13;

Faptele 13:2

Una dintre dovezile că Duhul Sfânt este Dumnezeu e întruparea Domnului Hristos. Pruncul Isus a fost zămislit prin Duhul Sfânt (Matei 1:20). Duhul realizează legătura între Hristos, care S-a înălțat la cer în trup omenesc, și credincioșii Săi, care sunt în lume.

Duhul Sfânt lucrează pentru noi alături de Tatăl și de Fiul. „Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au dat totul pentru a aduce la îndeplinire a planul de mântuire.” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru sănătate*, ed. 2000, p. 206)

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne iubesc la fel de mult și Se implică la fel de mult ca să ne mântuiască în Împărăția cea veșnică.

Ce idee încurajatoare putem desprinde din faptul că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrează împreună pentru binele nostru veșnic?

Miercuri, 25 aprilie

Asigurarea mântuirii

Poate că unii creștini, chiar și adventiști, s-ar putea întreba dacă vor fi mântuiți. Ei nu sunt convingși și își doresc foarte mult să știe care le va fi destinul. Își dau toate silințele să fie oameni buni și sunt conștienți că sunt totuși păcătoși. Privesc la ei înșiși și nu găsesc niciun motiv de încurajare pentru a continua călătoria creștină.

Când vedem discrepanța enormă dintre caracterul lui Isus și caracterul nostru și când citim texte precum: „... strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:14), cine dintre noi nu are momente în care se întrebă dacă a aflat într-adevăr această cale?

Ca să fim pregătiți pentru timpul sfârșitului, trebuie să avem o relație sigură cu Dumnezeu în momentul de față. Noi putem să ne bucurăm încă de pe acum de realitatea mântuirii, pentru că suntem siguri de împlinirea făgăduințelor Lui. După cum am văzut deja, Dumnezeirea lucrează pentru noi. Avem toate motivele să credem că vom fi mântuiți.

4. Ce speranță și ce asigurare găsim în textele de mai jos cu privire la mântuire și la tot ce a făcut și a promis Dumnezeu că va face pentru noi?

Psalmii 91:15,16 _____

Ioel 2:31,32 _____

Ioan 10:28 _____

Romani 10:9-13 _____

1 Ioan 5:11-13 _____

Noi am primit chemarea, ba chiar porunca, de a duce o viață sfântă, însă viața sfântă este rodul, urmarea mântuirii prin Hristos și nu mijlocul de a obține mântuirea. Ni se cere să fim credincioși, chiar până la moarte, și să ne bazuim tot timpul pe Hristos, singura noastră speranță. În zilele din urmă, poporul lui Dumnezeu va fi găsit credincios și ascultător, iar credințioșia și ascultarea aceasta se bazează pe dragostea față de Dumnezeu.

5. Citește Apocalipsa 14:6,7. Ce este această „Evanghelie veșnică”?

Ni se spune aici că Evanghelia este „veșnică” – o nouă dovadă că Dumnezeu este mereu același. Dumnezeu neschimbător are o Evanghelie neschimbătoare. Ea le oferă asigurare tuturor celor dispuși să o accepte. Ea ne descoperă dragostea Lui neschimbătoare și trebuie să fie vestită în toată lumea, toți trebuie să aibă ocazia de a o auzi. Iar poporul este chemat să o vestească tuturor.

6. Când a venit la existență Evanghelia?

Efeseni 1:4,5

Am fost aleși în El „înainte de întemeierea lumii”! Dumnezeu a conceput planul pentru mântuirea noastră înainte să creeze lumea.

Observă câteva cuvinte din aceste versete: „ne-a ales”, „ne-a rânduit mai dinainte”, „să fim înfiați”, „după buna plăcere a voii Sale”. Observă cum subliniază aceste două versete ideea că Dumnezeu vrea să avem viața veșnică „în El”. Iar faptul că El a făcut toate aceste lucruri dinainte (vezi și 2 Tesaloniceni 2:13; 2 Timotei 1:9) ne vorbește despre harul Lui, ne arată că mântuirea nu este urmarea faptelor noastre sau a meritelor noastre, ci este în întregime rodul caracterului Său plin de dragoste. Cum ar putea mântuirea să fie urmarea faptelor noastre, dacă am fost aleși pentru mântuire în El, înainte să venim la existență? Ce putem face noi este fie să o acceptăm, fie să o refuzăm.

Cum se manifestă acceptarea mântuirii în viața celor aleși? Printr-o viață sfântă și neprihănită (vezi Efeseni 1:4). Căci și în acest scop am fost aleși.

Noi suntem chemați să răspândim „Evanghelia veșnică” în lume, ca parte a mesajului pentru oamenii care trăiesc înainte de revenirea lui Hristos. De ce este necesar să cunoaștem din proprie experiență „Evanghelia veșnică” înainte de a le-o vesti altora?

Vineri, 27 aprilie

Un gând de încheiere

Noi putem avea asigurarea mântuirii, dar trebuie să ne ferim de încumetare. Există oare o falsă asigurare a mântuirii? Da, există. Isus ne-a avertizat: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci, le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (Matei 7:21-23).

Oamenii aceștia au comis două greșeli fatale. În primul rând, deși au făcut lucruri mari în Numele Domnului, nu au împlinit voia Lui, adică nu au păzit Legea Sa. Isus nu a spus: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care nu sunteți fără păcat” sau „voi toți care nu sunteți fără greșeală” sau „voi toți care nu sunteți desăvârșiți”, ci „voi toți care lucrați fărădelege”. Cuvântul „fărădelege” redă termenul *anomial*, adică „fără lege”. Și, în al doilea rând, oamenii aceștia vorbesc doar despre ei și realizările lor: „N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Cât de departe trebuie să fi trăit ei de Hristos dacă s-au încumetat să aducă propriile fapte ca argument pentru a obține mântuirea! Singurele fapte care ne mântuiesc sunt cele pe care le-a săvârșit Hristos și pe care le-a pus în contul nostru prin credință! De aceasta depinde garanția noastră – nu de noi înșine ori de faptele noastre, ci doar de ce a făcut Hristos pentru noi. Vrei asigurare? Ascultă de Legea lui Dumnezeu și bazează-te doar pe me-

ritele neprihănirii lui Hristos și vei avea toată asigurarea după care tânjești!

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ioan 10–16

1. Ce anume a prorocit Caiafa fără să-și dea seama?

2. Ce scrie Ioan că a spus Isaia când a văzut slava Domnului?

3. Ce a spus Isus că îi va ajuta pe ucenici să creadă că El este Hristosul?

4. De câte ori apare expresia „v-am spus aceste lucruri” în capitolele 14–16?

Biblia: Istoria mântuirii, cap. 9

5. Ce își imaginau aceia care nu credeau în Dumnezeu că se va întâmpla când turnul lor va ajunge până la nori?

Obiective

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să redescopere dragostea lui Dumnezeu pentru oameni și planul Său de a-i salva.
- La nivelul sentimentelor:** Să aprecieze dragostea lui Dumnezeu, chiar dacă sunt conștienți că nu o merită.
- La nivel practic:** Să-și pună încrederea în Domnul, să-L iubească și să-și iubească semenii, chiar dacă aceștia nu le împărtășesc dragostea.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Mântuirea oferită de Dumnezeu

- De ce te iubește Dumnezeu?
- E posibil să înțelegem iubirea Sa? Ce este iubirea lui Dumnezeu?
- Ce eveniment istoric real dovedește dragostea lui Dumnezeu pentru tine?

II. Sentimente: Dragostea lui Dumnezeu este reală

- Ce motive am să fiu sigur de dragostea lui Dumnezeu?
- Ce a făcut Dumnezeu pentru a-Și demonstra dragostea?
- Este sentimentul că Dumnezeu te iubește o dovadă suficientă a iubirii Sale?

III. Practic: Dragostea lui Dumnezeu este contagioasă

- De ce este dragostea față de aproapele un semn că Dumnezeu te-a mântuit?
- De ce ești tu răspunzător pentru mântuirea aproapelui tău?
- Cum te ajută credința în Dumnezeu să-ți iubești dușmanii?

Rezumat: Dumnezeu Și-a dovedit dragostea prin planul de a-i salva pe oameni, cu toate că ei nu erau conștienți de nevoia de a fi salvați și nu meritau să fie salvați.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: 1 Ioan 4:10.

Ideea de bază: Dumnezeu a salvat omenirea pentru un singur motiv – pentru că o iubește. Dragostea Lui pentru noi nu constă doar din emoții și cuvinte frumoase. Unicitatea și universalitatea descoperirii iubirii divine în Biblie sunt date de faptul că Dumnezeu nu S-a desco-

perit printr-o experiență emoțională și mistică sau prin cuvinte de înțelepciune frumoase și profunde. El S-a descoperit pe Sine în realitatea istoriei omenirii. Întrucât vestea bună a mântuirii este pentru toți și întrucât mântuirea este reală, evenimentul ultim al mântuirii, restaurarea, poate avea loc doar la finalul istoriei lumii.

Scopul acestui studiu este să-i ajuți pe membrii grupei să înțeleagă că dragostea lui Dumnezeu și planul Său de mântuire sunt reale. Mântuirea nu ar fi totală, dacă noi am rămâne în această lume degradată, limitați de firea noastră omenească. Noi avem deja asigurarea mântuirii, fiindcă mântuirea depinde în întregime de Dumnezeu, însă doar venirea lui Hristos, la sfârșitul timpului, va face posibilă realitatea mântuirii. Minunile și binecuvântările de care avem parte uneori sunt doar mici scânteii care evocă realitatea focului, dar nu sunt focul însuși.

Discuție introductivă: Ce dovezi ale iubirii lui Dumnezeu din viața aceasta ne ajută să înțelegem și să ne imaginăm împlinirea completă a făgăduinței Sale la sfârșitul timpului? Ce dovezi avem în viața de acum despre Împărăția viitoare a lui Dumnezeu?

De discutat

1. Discută cu grupa despre motivul pentru care acum, în timpul sfârșitului, este important să sperăm în venirea Împărăției lui Dumnezeu.

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

În lumea noastră nereligioasă este dificil de discutat despre Împărăția lui Dumnezeu. Ideea pare utopică. Oamenii sunt preocupați de lumea aceasta și de viața aceasta; sunt în general materialişti, interesați doar de realitatea pe care o pot vedea și palpa. Ei nu sunt interesați de o împărăție invizibilă, care acum este în cer și se va instaura pe pământ cândva, în viitor. Provocarea este să îi conștientizăm de nevoia lor de a fi mântuiți. Studiul de față vă propune o strategie în trei pași pentru lucrarea cu acești oameni. Mai înainte de toate, oamenii din această categorie au nevoie să afle că Dumnezeu îi iubește. Abia atunci vor dori să vină Împărăția Sa și să fie cu El; abia atunci vor putea să creadă în El.

Comentariu biblic

I. Dumnezeu este dragoste

(Revedeți împreună, în grupă, 1 Ioan 4:8-10 și Exodul 34:5-7.)

Planul de mântuire începe cu dragostea lui Dumnezeu. Nu are rost să le vorbim despre Împărăția Sa și despre mântuire unor oameni care

nu cred în Dumnezeu și care nu au cunoscut iubirea Sa. Cunoașterea iubirii Sale este esențială. Iar ca să obținem această cunoaștere, trebuie să apelăm la Cuvântul Său.

Pretutindeni în Biblie se afirmă că Dumnezeu este dragoste. În Vechiul Testament, primul act săvârșit de El este crearea lumii. Dumnezeu ne-a iubit înainte ca noi să existăm. Faptul că dragostea Sa precedă dragostea noastră este o confirmare a modului în care ne mântuiește. El ne mântuiește nu pentru că facem noi ceva, ci pentru că așa este El. Ideea aceasta este exprimată de Daniel în rugăciunea lui: „Nu zăbovi, din dragoste pentru Tine” (Daniel 9:19). Dumnezeu nu ne mântuiește pentru că Îl iubim sau pentru că ascultăm de El. Mântuirea nu depinde de meritele noastre, ci de meritele Lui. Din acest motiv, El mai întâi Își proclamă iubirea și apoi dă Legea, care este întemeiată pe iubire: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6). Chiar și în textul Legii, actul Său salvator precede poruncile (Exodul 20:2). Regăsim acest principiu în Noul Testament. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când era noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Hristos a murit pentru noi și ne-a iubit atunci când noi nu eram demni de iubirea Sa. Ne-a iubit exact așa cum eram. Dragostea este și calitatea Duhului Sfânt, care este numit „Mângâietor” (Ioan 14:16), fiindcă El ne consolează și ne cuprinde în brațele Sale atunci când ne doare și suferim. Cuvântul grecesc pentru „Mângâietor”, *parakletos*, este întrebuițat în Septuaginta pentru a reda termenul ebraic *nakham* care înseamnă „a mângâia” (Ieremia 16:7; Isaia 57:18).

De discutat: Ce lecție despre procesul de mântuire putem desprinde din faptul că Dumnezeu ne-a iubit primul? De ce le-a dăruit Dumnezeu oamenilor Sabatul, dacă ei nu lucraseră împreună cu El când a creat lumea? Din ce puncte de vedere este Sabatul un semn al mântuirii oferite de Dumnezeu prin har?

II. Isus este chezașul

(Revedeți împreună, în grupă, Evrei 7:22 și Romani 10:13.)

Noi putem fi siguri de mântuire fiindcă ea depinde de Dumnezeu. Într-un anumit sens, mântuirea noastră viitoare este legată de experiența mântuirii din viața aceasta. Această dublă aplicație a Împărăției lui

Dumnezeu se găsește în cuvântul lui Isus către farisei și către ucenicii Lui. Pentru farisei, Isus subliniază dimensiunea prezentă și personală a mântuirii: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:21). Însă când li Se adresează ucenicilor, Se referă la mântuire ca la un eveniment viitor și universal: „Căci, cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa” (Luca 17:24). Motivul acestui paradox este că ucenicii, care Îl au deja pe Isus în inimă, așteaptă venirea Sa viitoare. Însă fariseii, care nu au înăuntrul lor Împărăția lui Dumnezeu, consideră că nu au nevoie de Împărăția Sa viitoare. Realitatea este că certitudinea venirii Lui și dorul de a-L vedea cresc proporțional cu apropierea noastră de El.

De discutat: De ce este imposibil să fim niște buni creștini, care Îl iubesc pe Isus, dacă nu așteptăm revenirea Lui? De ce ar trebui ca speranța în Împărăția viitoare a lui Dumnezeu să ne influențeze viața prezentă și cum?

III. Dumnezeu din veșnicie în veșnicie

(Revedeți împreună, în grupă, Psalmii 90:2 și Apocalipsa 14:6,7.)

Ioan vede un înger zburând prin mijlocul cerului și vestind „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14:6). Despre Evangheliile se spune că este veșnică pentru că ea vine din partea „Domnului nostru Isus Hristos... singurul care are nemurirea” (1 Timotei 6:14-16). Cine vorbește despre „Evanghelia veșnică” vorbește despre Dumnezeu și arată că ea este cel mai înalt obiectiv spiritual către care putem năzui. Apostolul Pavel merge pe aceeași idee când îi îndeamnă pe credincioși să se lupte „pentru o cunună care nu se poate veșteji”, singurul premiu pentru care merită să luptăm (1 Corinteni 9:25,26). Evanghelia veșnică amintită de Ioan în Apocalipsa ne îndreaptă atenția către cele două acte divine care încadrează istoria umană – judecata de la final și crearea lumii de la început (Apocalipsa 14:7). Istoria umană, care pare a urma un curs haotic către abis, primește astfel scop și direcție: scopul care derivă din Dumnezeu și direcția – către El.

De discutat: Din ce motive este speranța vieții veșnice singurul răspuns în fața situațiilor absurde din viață? Discută cu participanții despre situațiile în care s-au confruntat cu moartea. Ce le-a trecut prin minte în situația respectivă? De ce este moartea un lucru anormal?

3. APLICAȚIA

În ce privește identitatea noastră ca adventiști de ziua șaptea, avem de regulă două atitudini: fie punem prea mult accent pe componenta „ziua a șaptea” din numele nostru, dând astfel prea multă importanță timpului și lumii prezente, fie punem prea mult accent pe componenta „adventist”, izolându-ne astfel de oameni și transformându-ne în fanatici sau în visători. Subliniază în grupă că este esențial să menținem echilibrul între aceste două aspecte ale identității noastre.

Întrebări

1. Discutați despre deosebirile dintre făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la Împărăția Sa și promisiunile politicianilor.

2. Discutați despre îndoielile posibile ale membrilor grupei în legătură cu realitatea și importanța Împărăției lui Dumnezeu. Cum putem proclama realitatea Împărăției lui Dumnezeu și, în același timp, să păstrăm legătura cu realitatea lumii noastre? Ce efect are speranța noastră asupra vieții zilnice?

3. Discutați despre relația dintre Împărăția harului și Împărăția slavei.

4. ACTIVITATE

Ce pot face membrii grupei pentru a le arăta celorlalți membri ai bisericii și oamenilor, în general, că dragostea lui Dumnezeu este reală? Alegeți împreună, ca grupă, una dintre activitățile de mai jos pentru a da mărturie despre dragostea lui Dumnezeu.

Sugestii

1. Faceți-i o vizită unei persoane în vârstă sau unui părinte singur, împovărat cu grija pentru copiii lui. Are cumva nevoie persoana aceasta să fie ajutată să gătească, să facă cumpărături, să facă treburi în curte, să îngrijească de copii? Oferiți-vă să ajutați o dată sau de două ori pe săptămână, ca o dovadă a iubirii lui Dumnezeu.

2. Scrieți-i o scrisoare de încurajare unei persoane care trece prin încercări. Includeți un text biblic și încurajarea pe care v-a oferit-o acesta.

3. Faceți un pachet cu lucruri de bază pentru o persoană cu probleme, din altă zonă a țării sau din altă țară. Transmiteți-i acestei persoane faptul că vă pasă de ea.

4. Invită la masă la tine acasă o persoană care nu respectă sâmbăta ca zi de odihnă și închinare. Vorbește-i despre Dumnezeul Sabatului prin părtășia cu prietenii și membrii familiei tale.